

NIJE PRAVO DA MI NAPUSTIMO RIJEČ BOŽJU

5. vazmena nedjelja, A

Kažu da američko pravilo dobrog poslovanja ovako savjetuje poslodavce i općenito voditelje poslova: “Kad daješ nekome zadatak, onda mu jednostavno reci *što* treba učiniti, a ne *kako* to treba izvesti, pa ćeš biti iznenađen njegovom domišljatošću.” Doista, u čemu je uspješnost i umješnost poglavara, političara, poslovnog čovjeka? Ponaјpače u tome da znaju organizirati i raspodijeliti posao. Takvi su ljudi u poslovnom svijetu veoma cijenjeni (i dobro plaćeni). Naprotiv, koliko se neprilika javljaju kad poglavar misli da mora sve sam činiti ili barem sve imati pod kontrolom. Time uzima svojim podređenima svaku poduzetnost, obeshrabruje njihovu želju za napredovanjem, guši polet i radost.

Upravo se pred takvim pitanjima našao i Petar. Apostoli su, naime, imali pune ruke posla navješćujući riječ i slaveći otajstva. I tada se dogodilo da su se kršćani grčkog podrijetla počeli žaliti kako se kod posluživanja zanemaruju njihove udovice. I sad su očekivali od apostola da naprave reda. Za Petra je to previše. Ne želi ulaziti u to nego određuje da sama zajednica izabere đakone koji će imati na brizi posluživanje. Tako je i bilo. Evo poruke i pouke za današnju Crkvu.

Prvo. U Crkvi postoje različite službe i različiti darovi Duha. Božji je to dar. Svatko onda može i treba služiti zajednici u Duhu i sili vlastitog poziva. Ili ćemo možda posumnjati u djelovanje Duha misleći da jedino mi najbolje znademo i činimo? A evo kako se to rješava u prvoj Crkvi. Petar mirno prepušta zajednici da sama izabere između sebe sedmoricu muževa. On i ne sumnja da će oni izabrati prave osobe. On zna i vjeruje da i njih vodi isti Duh kojim je i sam prožet. Zato Petar mirno polaže na sedmoricu ruke i pušta da Duh po njima i u njima djeluje. Kad bi samo u današnjoj Crkvi bilo više Petrova duha, njegove vjere i njegove jednostavnosti! Uskoća i samodostatnost pojedinih krugova u Crkvi, ali i pojedinaca pokazuju upravo manjak pouzdanja u Duha Božjega i manjak vjere da je Duh na djelu u Kristovoj Crkvi. “*Duh puše gdje hoće*” i blago onome tko to prepozna i prihvati!

Drugo. Službe su različite, različiti su darovi, ali je isti Duh koji djeluje u nama kršćanicima. Propovijedao netko ili služio, Božji je to poziv. Svatko je pred Bogom vrijeđan, i za svakog pojedinoga Krist je umro i uskrsnuo. A ako Bog nekog poziva na različite načine, uvijek je to *Božji* poziv. Tko bi se onda usudio prezirati čovjeka zbog “priproste” službe koju obnaša? Ili je u Crkvi loše služiti? Nitko se ni pred svijetom ni pred Crkvom ne može hvastati nekom “uzvišenom” službom. Ne nosi li i sam rimski biskup naslov: “Sluga slugu Božjih”? Ne zaboravimo: “*Tko su uzvisuje, bit će ponižen*”.

Treće. U prvoj je zajednici zavladała velika radost kad su vidjeli kako su raznoliki darovi Duha. I mi bismo danas htjeli povjerovati Bogu i snazi njegova Duha. Htjeli bismo naučiti još više cijeniti darove Duha u našim bližnjima. Htjeli bismo imati puno više povjerenja u druge, kao što je Isus imao u Petra i Pavla, Ivana i Jakova, jer je znao da po njima djeluje Duh Sveti.

Kako li je to samo u počecima bilo jednostavno! I mi bismo se danas htjeli otvoriti jedni drugima, da bi se Crkva stvarno otvorila svijetu i svijet Crkvi, snagom onog istog Duh koji izlazi od Oca i Sina.

Zvonko Pažin